

RECENSIE Limburgse orkesten in de concertafdeling fanfare aan elkaar gewaagd

Meylemans: alles klopt

WMC 2009

Gehoord: concertwedstrijden in de concertafdeling fanfare-orkest

Waar: Rodahal (1 en 2 aug.)

door **Maurice Wiche**

Stel u voor: een volgepakte Rodahal, en een 80-koppig fanfare-orkest op de Bühne. Inzet: zo goed mogelijk musiceren en daarmee de felbegeerde WMC-titel mee naar huis nemen. Het gezelschap is torenhoog favoriet en iedereen verwacht dat zij doen wat er van hen verlangd wordt. Alles te verliezen dus, wat de druk alleen maar nóg groter maakt. Menigeen zou op zo'n moment op zeker spelen. Menigeen, ja. Maar niet als je Ivan Meylemans heet en dat ensemble - de Koninklijke Fanfare Kempenbloei Achel (België, zucht alweer) - moet dirigeren. Niet één, geen twee, maar liefst drie wereldpremières op het programma en deze mijnheer presenteerde het om ze allemaal van buiten te dirigeren. Van buiten! Uit de blote bol. Zonder partituur voor je snufferd. Koppel zo'n dirigent aan de voortreffelijke muzikanten uit Achel en dan is het helder: kat in 't bakkie. Vanaf de eerste tonen was duidelijk dat hier de aanstaande kampioen aan het werk was. Zo'n beetje alles klopte. Achterover leunen en genieten dus. Hoogtepunt? *The Lost Labyrinth* van Kevin Houben. Een spannende ontmoeting tussen oude en nieuwe werelden. Gek genoeg bleek dat dit orkest daarna toch nog menselijke trekjes had: in de tweede helft van hun programma was het opvallend vaak onzuiver. Maar een kniesoor die daar bij zo'n niveau op let. Fanfare St. Caecilia Schimmert zette zonder meer een puike prestatie neer. Wat wil je ook met iemand als Frenk Rouschop er voor. Ook al weer een dirigent die het volgens mij helemaal heeft. Combineert een heldere slag met beleving, en vindt een natuurlijke balans tussen controleren en stuwen. Een genot om de man bezig te zien, en te horen wat er onder zijn leiding klinkt natuurlijk. En dat mag er zijn. Het Schimmertse gezelschap presenteerde een goed uitgewerkte klank - zuiver en mooi in balans - en had oog voor kleur. Bij zoveel moois valt een enkel schoonheidsfoutje in het niet. Het Gelders Fanfare Orkest onder leiding van de Limburger Jean-Pier-

Optreden van concert fanfare Caecilia uit Schimmert.

foto Peter Schols

re Cnoops presenteerde met een stevig voorafje, klein tussendoortje, flinke hoofdschotel en lichtvoetig toetje een doordacht programma. Stevig voorafje inderdaad, want met 63 man openbaarde zich een opvallend vlezige klank. Niet verkeerd. De hoofdschotel, het dromerige en kleurrijke *Ayahuasca* voor koor en fanfare-orkest van Comitas moest even op gang komen, maar werd zonder meer boeiend vertolkt. Het toetje was eigenlijk een

grand dessert, want wat solist Eric Vloeimans allemaal uit zijn trompet toverde was werkelijk ongelooflijk. Fanfare Kunst en Vriendschap Partij-Wittem opende sterk met een keurig verzorgd *Sonate da Chiesa* van Rob Goorhuis. Mooie balans, aandacht voor detail. Ook zij hadden voor een programma met kop en staart gezorgd. Hun hoogtepunt: *Media Vita* - ook weer voor koor en fanfare-orkest - van de

Pool Sykulski, waarin mogelijke balansproblemen met de jonge stemmen van het universiteitskoor Poznan succesvol overwonnen werden. Aan het slot veranderde ook dit gezelschap in een big band, met puike solisten uit eigen gelederen. Het Brabants Fanfare Orkest viel volledig uit de toon. Hier geen hoogtepunt, maar een dieptepunt: *No Journey's End* van Leon Vliex. Na een valse start kwam het niet meer goed op de rails. Jammer.